

29. 6. 2012

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

K možnému způsobu zhojení vad insolvenčního návrhu

Nejvyšší soud České republiky se v nedávné době opět vyjadřoval k problematice chybějících náležitostí insolvenčního návrhu a ke specifické možnosti jeho nápravy.

Popis kauzy

Insolvenční navrhovatel A podal dne 7. července 2011 insolvenční návrh na dlužníka, který však Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. srpna 2011 odmítl z důvodu, že „...insolvenční navrhovatel nevyhověl požadavkům na obsahové náležitosti insolvenčního návrhu, neboť necharakterizoval úpadek dlužníka.“

Insolvenční navrhovatel A ve svém návrhu uvedl, že dlužník má rovněž závazek vůči další společnosti, která také podává vůči dlužníku insolvenční návrh (dále označována jako insolvenční navrhovatel B), ale kromě jeho výše nijak blíže tento závazek nespecifikoval. Insolvenční navrhovatel B podal svůj insolvenční návrh dne 20. července 2011.

Městský soud v Praze uzavřel, že insolvenční navrhovatel A sice označil dalšího dlužníkovu věřitele, avšak o této pohledávce neuvedl další konkrétní údaje (údaje o důvodu a splatnosti pohledávky) a dále insolvenční navrhovatel A nespecifikoval okolnosti, z nichž by vyplývalo, že dlužník po stanovenou dobu není schopen úhrady svých splatných závazků.

S konstatováním, že pouze tehdy, má-li soud k dispozici bezvadný insolvenční návrh, může přistoupit k další fázi řízení, tj. ke zjišťování, zda je dlužník v úpadku, Městský soud v Praze insolvenční návrh navrhovatele A odmítl.

Proti odmítavému usnesení podal insolvenční navrhovatel A odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, který názor prvoinstančního soudu potvrdil. Následně podal insolvenční navrhovatel A proti tomuto usnesení Vrchního soudu v Praze dovolání.

Posouzení Nejvyššího soudu České republiky

Nejvyšší soud ČR se k výše předestřené kauze vyjádřil ve svém usnesení sp. zn. 29 NSČR 20/2012 ze dne 28. března 2012. Na úvod zopakoval Nejvyšší soud ČR obecné požadavky kladené insolvenčním zákonem na insolvenční návrh a odkázal také na své (mezi věřiteli nepopulární) rozhodnutí vyhlášené pod sp. zn. 29 NSČR 14/2011 týkající se náležitostí insolvenčního návrhu.

V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud ČR uzavřel, že „*věřitelský insolvenční návrh musí ve smyslu ustanovení § 103 odst. 2 insolvenčního zákona obsahovat jako součást vylíčení okolností, které osvědčují úpadek dlužníka, nejen konkrétní údaje o dalších věřitelích dlužníka, nýbrž i konkrétní údaje o pohledávkách takových věřitelů, včetně konkrétních údajů o splatnosti těchto pohledávek a to v míře, která v případě, že tato tvrzení budou shledána pravdivými, dovolí insolvenčnímu soudu uzavřít, že dlužník je v úpadku.*“

Dále Nejvyšší soud ČR poukázal na ustanovení § 107 insolvenčního zákona, podle něhož se další insolvenční návrh podaný na majetek téhož dlužníka ještě předtím než insolvenční soud vydá rozhodnutí o úpadku, považuje za přistoupení k řízení. Osoba, která jej podala, se považuje za dalšího insolvenčního navrhovatele, a to od okamžiku, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o původním insolvenčním návrhu. Nejvyšší soud ČR připomněl rovněž judikatorně ustálený závěr, podle něhož může insolvenční navrhovatel odstranit vady insolvenčního návrhu do doby než insolvenční soud rozhodne o odmítnutí insolvenčního návrhu podle ustanovení § 128 odst. 1 insolvenčního zákona.

Zároveň však vytknul soudům obou stupňů jejich postup, ve kterém sice formálně respektovaly úpravu stanovenou v ustanovení § 107 insolvenčního zákona, avšak z obsahového hlediska ji zcela ignorovaly. Insolvenčního navrhovatele B oba soudy sice označovaly jako dalšího přistoupivšího navrhovatele, avšak takto s ním nenakládaly. Ve skutečnosti pracovaly soudy s jeho návrhem jako se samostatným insolvenčním návrhem na majetek dlužníka.

Tyto závěry Nejvyšší soud ČR dovedl ze skutečnosti, že prvoinstanční soud následně po odmítnutí insolvenčního návrhu insolvenčního navrhovatele A odmítl také insolvenční návrh insolvenčního navrhovatele B a Vrchní soud v Praze tento postup svým usnesením potvrdil. Z těchto důvodů Nejvyšší soud ČR obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Také insolvenční navrhovatel B podal proti oběma rozhodnutím dovolání a Nejvyšší soud ČR tato rozhodnutí týkající se insolvenčního navrhovatele B rovněž zrušil (viz usnesení sp. zn. 29 NSČR 21/2012 ze dne 28. března 2012).

Závěrem

Nejvyšší soud ČR na závěr konstatuje, že „... *na původní insolvenční návrh a na přistoupení k řízení se musí pohlížet stejně, jako kdyby šlo o podání učiněná společně původním insolvenčním navrhovatelem i dalším insolvenčním navrhovatelem.*“ Z tohoto konstatování vyplývá jednoznačný závěr, že pokud další insolvenční návrh došlý insolvenčnímu soudu před rozhodnutím o původním insolvenčním návrhu obsahuje náležitosti, které chybí v původním insolvenčním návrhu (a kvůli kterým by insolvenční soud mohl tento návrh odmítnout), zhojuje tím vady původního insolvenčního návrhu a insolvenční soud nemůže již pro tyto vady insolvenční návrh odmítnout.

Tímto rozhodnutím se tak do určité míry zmírňují striktní požadavky kladené na věřitelský insolvenční návrh, které vymezil Nejvyšší soud ČR ve svém dřívějším rozhodnutí (sp. zn. 29 NSČR 14/2011), a nabízí určitý návod, jak mohou jednotliví věřitelé koordinovat své kroky proti společným dlužníkům, aniž by předčasně odtajňovali vzájemně citlivé údaje.

Mgr. Ing. Michal Růžička

[DVOŘÁK & SPOL., advokátní kancelář, s.r.o.](#)

Oasis Florenc
Pobřežní 12
186 00 Praha 8

Tel.: +420 255 706 500

Fax: +420 255 706 550

e-mail: office@akds.cz

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Přičitatelnost jednání třetích osob dlužníkovi pro účely posouzení neúčinnosti: ano nebo ne?](#)
- [Srážka za prodej v insolvenci při ocenění majetkové podstaty](#)
- [Smlouvy o vzájemném plnění v insolvenci – judikaturní závěry](#)
- [Odpovědnost členů statutárního orgánu za nepodání insolvenčního návrhu včas](#)
- [Úmyslně zkracující právní jednání mezi dlužníkem a osobou blízkou](#)
- [Nejvyšší soud ČR: Úhrada úroků ze zápůjčky jako zvýhodňující jednání? Klíčový výklad k § 241 odst. 5 písm. b\) insolvenčního zákona](#)
- [K postavení zajištěného věřitele v insolvenčním řízení](#)
- [K \(ne\)způsobilosti notářského zápisu jako exekučního titulu pro nařízení exekuce prodejem zástavy](#)
- [Promlčení pracovněprávních pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou](#)
- [Preventivní restrukturalizace](#)
- [Odpovědnost státu za nesprávný úřední postup exekutora: Je stát skutečně „posledním dlužníkem“?](#)